

og Offerydelser i den saakaldte „Fri Fattigkasse“, som bestred Udgifterne til Menighedens store Velgørenhedsværk. Overhovedet ønskede han, at man ikke betragtede ham som først og fremmest Præst, men som en Bonde, der i Lighed med Sogneforstanderen og Brandsynsmændene havde faaet et Æres- og Tillidshverv overdraget af Menigheden. Han plejede selv at kalde sig dens „Tempeltjener“, og han var saa glad ved Ordet, fordi det — som han sagde — „saa dejligt slog Velærværdigheden ihjel“.

IV.

Klokken var ti, da Niels vendte tilbage med Doktoren, der sad bag i Vognen i sin egen Agestol, indsvøbt i en Merinos Pels og med rødbrune Handsker paa Hænderne.

Da Vognen svingede op for Hovedtrappen, aabnedes Stalddøren ligesom nølende, og Emanuel traadte ud. Efter at Doktoren var stegen ned, hilste de to Mænd paa hinanden med et tavst og fra bægge Sider stærkt tilbageholdende Haandtryk, hvorpaa de under fortsat Tavshed fulgtes op ad Trappen.